

endast kunde sätta två haubitser mot svenska härens och flottans alla kanoner, beslöt han att oförtöfvadt gå till anfall.

Frammot kl. 3 utvecklade ryssarna sina jägarkedjor i skogsbrynet vid båda vägarnas mynningar och ryckte småningsom ut på öppna fältet. De svenska förposterna drogo sig med afsikt tillbaka för att gifva kanonerna tillfälle att verka. Och detta gjorde de med besked. Både fältkanonerna bakom bröstvärnen och flottans kanoner åstadkommo våldsamma härjningar i ryssarnas led och tystade helt och hållet de båda ryska haubitserna, som trädt i verksambhet mellan Dalkarlsåvägen och stranden. Trots förlusterna höllo ryssarna sig ute på fälten och i byn, hvilken sköflades af de svenska kanonkulorna, och manskap från flyglarna gick till och med ut i vattnet för att kunna skjuta på kanonbåtarnas besättning. Sålunda pågick striden ända till kl. 8 på aftonen, då ryssarna drogo sig tillbaka inom skogsbrynen och sedan fortsatte återtåget till Djekneboda och Dalkarlså.

Hvarken på aftonen eller följande dagen gjorde svenskarna någon ansats till förföljning af sin tydligen ganska medtagna motståndare. På morgonen den 21 sände Wachtmeister en parlamentär till den ryske befälhafvaren med begäran om stillestånd för att begravva de döda, hvilka han fruktade skulle förpesta luften, och för att uppsamla de sårade — de flesta af desse voro ryssar —, men denna begäran afslog Kamenskij. Som han dock till följd af truppernas utmattning och bristen på lifsmedel och ammunition verkligen önskade stillestånd, gaf han, såsom Wachtmeister säger, i »ett utmärkt höfligt bref» sin åstundan tillkänna att få till stånd ett muntligt samtal, hvilket ägde rum vid förposterna kl. 7 på aftonen mellan båda befälhafvarna. Kamenskij fordrade i sin vanliga tonart, att svenska flottan skulle lämna Bottniska viken, och att dennas norra del skulle få fritt befaras af ryssarna. Härtill kunde Wachtmeister icke samtycka, men om någon muntlig öfverenskommelse träffades, känner man icke.

Puke och Wachtmeister ansågo emellertid, att man gjort nog, och kl. 7 på morgonen började trupperna inskeppas på flottan, som därefter ankrade så långt ut på reddan, »att den af fienden icke kunde ofredas», såsom Wachtmeister säger i sin berättelse till konungen.

Svenskarnas förluster i de nu skildrade striderna uppgingo till 29 officerare (af hvilka 6 döde och 5 fångne), 877 underofficerare och manskap (af hvilka 399 döde och 80 fångne), hvartill kommer flottans förlust med 6 officerare (1 död), 112 underofficerare och manskap (af hvilka 16 döde). Ryssarna erkänna en förlust i döde och sårade af 39 officerare och 1,500 man, hvartill kommo nära 200 fångar.*

* Hufvudsakligen efter Lindström: Öfveramiralen, friherre Pukes expedition till Västerbotten år 1809 (1893), som tillgodogjort sig alla äldre källor och en noggrann kännedom om skådeplatsen för händelserna.